

Nederlands contactorgaan van de Duitse motiefgroep Ornithologie met een bijdrage uit België. Contactpersonen: Gerard Kolman en Peter van Nies. Eerstgenoemde int de contributie van de Ned. (en ev. Belgische leden) en redigeert dit orgaan. Tel. 0486-473868. E-mail: gajkolman@home.nl. Website van de MGO (Peter van Nies) www.MG-O.de

Contactbrief 92 (oktober 2014) (noteer vast in uw agenda: volgende contactdag op 21 maart 2015 in De Meern).

Contactdag 18 oktober 2014 in de Schalm in De Meern.

Mijn oproepen om naar de contactdag te komen hadden hun effect gehad: er was een flinke opkomst. Door allerlei omstandigheden hadden Jeroen Geurtjens, Han Dijkstra, Inge Riedel, Gerrit van Weess, Dennis Bastiaanssen, Henk de Haan, Dick Venema en Philip de Boer helaas af moeten zeggen maar wel aanwezig was een trouwe en grote delegatie uit België: Tom van Hoek, Koenraad Bracke, Niko van Wassenhove, Noel Pattijn en echtgenote, Danny DeSmedt en Roger van Laere.

Uit Nederland waren aanwezig: Hans van der Sande en echtgenote, Ton Plug, Ingrid Schulting, Bennie van de Brink, Frans Dinkgreve, Tom Loorij en echtgenote, Gerrit van Vuuren, Nellie van de Leer, Peter van Nies en echtgenote, Gerard Kolman en echtgenote. Het hoogtepunt van de dag was een powerpointpresentatie van Koenraad Bracke over wat wel en niet te gebruiken aan zegels, post(waarde)stukken etc. in een exponaat onder de titel 'to use or not to use'. Een lezing vol informatie en heel herkenbaar voor zowel de beginnende als de gevorderde exposant! Hulde aan Koenraad die deze lezing dit jaar ook al bij de nationale tentoonstelling in Spanje (Torremolinos) en in België (Aarschot) gegeven had.

Verder werd er gesproken over de Postex 2015 waar wij met onze Nederlandse/Belgische leden ons 30-jarig bestaan van de motiefgroep willen vieren. U vindt hierover meer informatie van Hans van der Sanden in deze cb.

Gerard las de mail van Gijs Kooij voor waarin hij eenieder bedankt voor het deelnemen aan en vertrouwen in de rondzendingen. Namens de vergadering werd Gijs Kooij hartelijk bedankt voor het klaarmaken en beschikbaar stellen van de stockboeken. Hij heeft dit jaren gedaan en onze bewondering en dank is groot en aan Gerard de vraag om dit aan Gijs kenbaar te maken. Gijs hartelijk bedankt! Bij deze is dat gebeurd. De rondzendingen gaan in een andere vorm door dankzij materiaal beschikbaar gesteld door leden en de NVTF.

Verder werd er druk en gezellig geconverseerd en geruild. Er was heel wat ruilmateriaal (zegels en poststukken) aanwezig. We hopen op eenzelfde opkomst op 21 maart 2015. GK

Contributie

De onvermijdelijke vraag op het eind van het jaar is of iedereen de contributie van 27 Euro wil voldoen. Mijn meest ondankbare taak. Toch wil ik u vragen om dit bedrag over te maken op IBAN: NL12 INGB 000 0153 24

BIC: INGBNL2A t.n.v. G. Kolman Escharen o.v.v. MGO 2015. Doe het snel, dan hoef ik geen aanmaningen te versturen. Dat kost en scheelt mij veel extra werk.

U kunt ook rechtstreeks aan Duitsland betalen (zie Rundbrief), maar laat mij het wel weten. Bij voorbaat dank. GK

Jubileumviering, 30 jaar Nederlands/Belgische afdeling MGO

Als een van de te bespreken punten tijdens de bijeenkomst van 18 oktober 2014 stond op de agenda: ‘**Hoe geven we onze jubileumviering vorm?**’

Tijdens die bijeenkomst werd door de vergadering besloten de viering te combineren met promotie van onze groep.

Hoe kan dat beter dan door een promotiestand op Postex (16 t/m 18 oktober 2015), in combinatie met 60 kaders met (delen uit) tentoonstellingsmateriaal van enkele van onze leden en het promotiekader. Op zaterdag 17 oktober 2015 kan dan onze bijeenkomst plaatsvinden in een van de zalen aldaar. Dit kan gecombineerd worden met een bezoek aan de tentoonstelling en aanwezige handelaren. De herfst-bijeenkomst 2015 in de Meern vervalt hierbij.

Uiteraard worden voor deze feestelijke gelegenheid onze Duitse MGO-leden uitgenodigd.

Peter van Nies, Tom Loorij en ondergetekende werden aangewezen als onderhandelaars met de Postex-organisatoren. Op zondag 19 oktober vond de eerste bijeenkomst in Apeldoorn plaats. Begin 2015 is er een vervolgspraak.

Wat betekent dit voor onze leden?

1 De kaders worden gevuld door de tentoonstellers Noël Pattijn, Koenraad Bracke, Niko van Wassenhove, Danny de Smedt, Roger van Laere, Peter van Nies, Tom Loorij en Hans van der Sanden. Daarnaast zijn er drie kaders gewijd aan de Motiefgroep.

2 Het inhangen van de kaders, op donderdag 15 oktober 2015, wordt onderling geregeld door de tentoonstellers.

3 Het bemensen van de informatie/promotiestand tijdens de tentoonstelling vrijdag 16 t/m zondag 18 oktober 2015. De volgende personen meldten zich aan: Ingrid Schulting (2 dagdelen), Gerrit van Vuuren, (2 dagdelen), Bennie van den Brink (1 dagdeel), Ton Plug (1 dagdeel) Danny de Smedt (2 dagdelen) Frans Dinkgreve (2 dagdelen), Roger van Laere (aanleveren Belgische verzamelingen en opbouw, onder voorbehoud), Gerard Kolman (4 dagdelen incl. opbouw), Tom, Loes Loorij, Peter, Henriette v. Nies, Hans, Agnes v.d. Sanden.

Het zou prettig zijn als nog meer personen een dagdeel zouden willen invullen.

Per dagdeel komt een consumptie op rekening van de club.

4 In de informatie/ promotiestand is plaats voor de Rundbriefje, contactbrieven, een quiz-op-papier incl. antwoordformulieren en voldoende schrijfmateriaal, gepubliceerde vogel-postzegelartikelen, aanmeldingformulieren.

Suggesties voor verdere invulling zijn bijzonder welkom.

5 Om de jubileum-bijeenkomst op zaterdag 17 oktober 2015 nog aantrekkelijker te maken wordt gedacht aan een veiling. Dat kan alleen als er **voldoende materiaal** in de vorm van postzegels, postwaardestukken enz. **vanuit onze leden** wordt aangeleverd.

6 Voor de tekst in de Postex- catalogus draagt Tom Loorij zorg. De korte teksten voor de diverse verzamelingen in de kaders worden door de inzenders zelf verzorgd.

Opmerkingen

A Als leden van onze groep voor Postex 2015 een of meerdere kaders willen vullen met een exponaat en dat willen laten jureren dienen ze zich zelf in te schrijven.

B De volgende contact-bijeenkomst vindt plaats op 21 maart 2015. Het programma voor die dag in de Meern wordt later bekend gemaakt.

C Peter, Tom en Hans kunnen nadere informatie verschaffen over Postex. Zij ontvangen graag suggesties voor de jubileum-viering en zien vol verwachting de aanmeldingen voor de standbemensing tegemoet.

Hans van der Sanden

De Staartmees (*Aegithalos caudatus*)

Nu de bladeren van de bomen zijn, kunnen we ze weer geregeld tegenkomen. Ook al zijn ze algemeen in ons land volgens Vogelbescherming Nederland, een beetje geluk moet je er wel voor hebben. Ze leven vooral in het buitengebied waardoor je ze niet zo vaak te zien krijgt en bovendien kijk je er gemakkelijk overheen, want ze zijn klein, erg klein: Staartmezen. Een van onze kleinste vogeltjes, die weliswaar van snavelpunt tot staartpunt veertien centimeter meet, maar daarvan is méér dan de helft staart en de rest is niet meer dan een donsballetje (Afb. 1). Bij elkaar ongeveer 8 gram, hoewel dat soms een grammetje meer of minder kan zijn. Schuw zijn ze allerminst, ze kunnen zeer dicht benaderd worden.

Afb. 1: persoonlijke postzegel

Lange staart

Het eerste deel van zijn wetenschappelijke naam "aegithalos", is een oude Griekse naam voor alles wat op een mees lijkt, het tweede deel "caudatus" betekent "met een staart". Dat die staart zijn voornaamste kenmerk is, blijkt ook wel uit enkele andere Europese namen. De Engelsen noemen hem *Long-tailed Tit*, de Duitsers *Schwanzmeise* en de Fransen *Mésange à longue queue*. Geen enkele andere Europese vogel heeft zo'n lange staart in verhouding tot zijn lichaam: feitelijk is het meer staart dan mees (Afb. 2). Ook in enkele Nederlandse volksnamen vind je die verwijzing naar zijn lange staart: Pijlstaartje, Langstaartje en in Friesland Langstirtemies.

Het zijn trouwens geen echte mezen zoals de bekende Koolmezen en Pimpelmezen. Ze vormen samen met nog een stuk of twaalf andere langstaarten een aparte familie, inderdaad: Staartmezen (*Aegithalidae*).

Afb. 2

Afb. 3

Leefgebied

Staatmezen zijn vrij algemene broedvogels van loof- en gemengde bossen door het hele land (Afb. 3: samen met andere bewoners van zijn leefgebied). Maar ook in

parken, oude tuinen, op kerkhoven en dergelijke voelen ze zich thuis. In de stad zul je ze dus niet zo vaak tegenkomen, in dorpen en stadsranden wel, en dan vooral buiten het broedseizoen. Ze zwerven dan in familieverband door de omgeving (Afb. 4) en lijken tijdens de vlucht precies een groepje kleine lolly's met hun lange staart. Vooral in de winter kunnen meerdere families versmelten tot groepjes van wel dertig of meer individuen. Je kunt ze dan zien, wippend als donsballietjes van tak naar tak op zoek naar insectjes die vaak zó klein zijn, dat wij ze niet eens kunnen waarnemen. Grotere prooien worden behendig met de tenen vastgehouden en vervolgens met de snavel in "hapklare" brokken verdeeld. Ze zijn zeer levendig en halen acrobatische toeren uit, hangend (met één pootje) aan een dun twijgje, dat je bang bent dat het zal afbreken.

Terwijl ze naarstig op zoek zijn naar hun prooidiertjes, houden ze voortdurend contact met elkaar door middel van hoge geluidjes, waaronder een kenmerkend drielettergrepig "tsie-tsie-tsie", afgewisseld met rollertjes djrrrrp djrrrrp. Vaak hoor je ze eerder dan dat je ze ziet. Die hoge geluidjes lijken wel wat op die van Goudhaantjes (Afb. 5) die, net als andere mezensoorten, wel eens met zo'n groepje meetrekken.

Afb. 4

Afb. 5

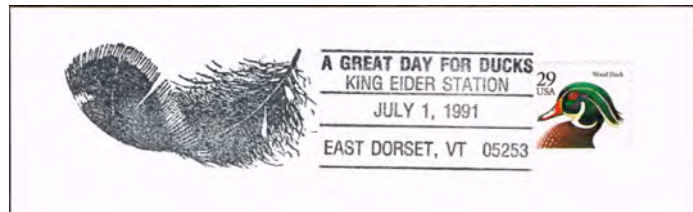
Voortplanting

In het vroege voorjaar splitsen de familiegroepen zich op in paartjes (Afb. 6) die in hun broedterritorium op een geschikte plaats ijverig beginnen aan het bouwen van een nest. Het zit vaak in een boomvork of tegen een stam of stronk in doornig struikgewas, maar wordt ook wel opgehangen aan de takken van naaldbomen of coniferen. Echte bouwmeesters zijn het!

Beide partners bouwen gezamenlijk in 2 tot 3 weken een zeer solide, bolvormig of eigenlijk meer eivormig nest van mos, haar, dons en veertjes, bij elkaar gehouden door spinrag en bekleed met boomschors en korstmos. Daardoor valt het nauwelijks op. Wat wél opvalt is, dat ze vaak enorme hoeveelheden veertjes (Afb. 7) weten te vinden om hun nest te stofferen, dat kan in de

Afb. 6: Roemeense envelop met ingedrukt zegel van 55 Bani die samen met het kaartje door de Roemeense Posterijen verkocht werd voor 1 Leu

Afb. 7

Afb. 8

Afb. 9

duizenden lopen! Boven opzij zit één opening, precies groot genoeg om het kleine vogeltje door te laten. Ik heb er helaas geen filatelistische afbeelding van, maar het heeft wel wat weg van een bijzonder fraai uitgevoerd nest van een Winterkoninkje (Afb. 8).

Eind maart, begin april tot in juni wordt er gebroed, althans, worden pogingen daartoe ondernomen. Meer dan de helft van de broedpogingen mislukt namelijk, onder andere door predatie van Gaaien (Afb. 9) en kleine marterachtigen. Ook komt het wel voor dat muizen een nest inpikken.

Het wijfje legt 8-12 witte eitjes met aan de stompe zijde enkele roodbruine stipjes en vlekjes. Deze worden in ongeveer 2 weken door haar uitgebroed. De geleerden zijn het er nog niet over eens of het mannetje hieraan ook een bijdrage levert, maar 's nachts slaapt hij in elk geval wél samen met haar in het nest.

De jongen blijven 14-18 dagen in het nest voordat ze uitvliegen (Afb. 10), maar worden daarna nog minstens twee weken door beide partners gevoerd. Met een beetje geluk zien de ouders kans, om daarna nog aan een tweede broedsel te beginnen, dat overigens qua aantal meestal maar half zo groot is. De jongen van het eerste broedsel helpen dan vaak mee bij het grootbrengen van het tweede broedsel. Dat meehelpen schijnt zelfs te gebeuren door paren of individuen die zelf geen jongen hebben!

Afb. 10

Uiterlijk

We kunnen Staartmezen vinden in geheel Europa, met uitzondering van het uiterste Noorden. Verder naar het Oosten zelfs tot in Kamtsjatka. Er worden in totaal zo'n zeventien ondersoorten onderscheiden, waarvan we in West-Europa normaliter slechts de ondersoort *A. c. europaeus* te zien krijgen. Deze heeft een wit kopje met een zwarte streep boven het oog, vanaf de snavel doorlopend tot aan de rug. De koptekening is

Afb. 11

variabel. Verder heeft hij een bovenzijde met roze-bruine, zwarte en witte tinten (Afb. 11) en een lichte onderzijde. De staart is zwart met witte zijkanten, de staartveren worden naar het midden toe steeds langer (Afb. 12). Er is geen verschil tussen de geslachten, maar de juvenielen zijn wat valer van kleur. De Noord-Europese ondersoort *A. c. caudatus* onderscheidt zich hiervan door een geheel wit kopje (Afb. 13). Vanwege dat witte kopje wordt hij ook wel IJsbeertje of Doodshoofdje genoemd. In zijn hele verspreidingsgebied zijn het standvogels: ze zitten er het hele jaar. Toch willen er 's winters nog wel eens van die noordelijken afzakken naar onze contreien, maar veel zijn het er doorgaans niet.

Afb. 12

Afb. 13

Afb. 14

Tenslotte

Staartmezen horen gelukkig niet bij de bedreigde vogelsoorten. Met tussen de 30.000 en 40.000 broedparen (in 2000) zijn ze zelfs vrij algemeen. Nu de winter voor de deur staat, is de kans dus groot dat er eens een groepje Staartmezen in uw tuin verzeild raakt (Afb. 14). Als u gewend bent om de vogels te voeren en vetbollen heeft hangen, zou het zomaar kunnen gebeuren dat een Staartmezenfamilie zich hieraan te goed komt doen. Geniet ervan zou ik zeggen.

© Peter van Nies

WITKOPSTAARTMEZEN & WITKOPPIGE STAARTMEZEN

De witkopstaartmees is een ondersoort van de Nederlandse staartmees en komt in Fenno-Scandinavië, oostelijk Europa, Sovjet-Unie en verder oostelijk voor tot in China en Japan. De vogel is te herkennen aan de opvallend witte kop. Het witte kopje lijkt bijna licht te geven. Overigens lijkt hij verder helemaal op de Nederlandse staartmees, qua grootte en qua roep.

Witkopstaartmezen worden soms in het najaar in ons land gezien, maar doorgaans in zeer kleine aantallen. Het gros van de meldingen van witkopstaartmezen heeft betrekking op witkoppige staartmezen. Dit zijn staartmezen met meer dan gemiddeld wit op het kopje, maar niet zo spierwit als van een witkopstaartmees. Volgt u het nog?

Ik kan u aanraden om de komende dagen goed op te letten als u een groepje staartmezen ziet, want wie weet zijn het witkopstaartmezen...

Bron: <http://www.natuurbericht.nl/?id=5128>

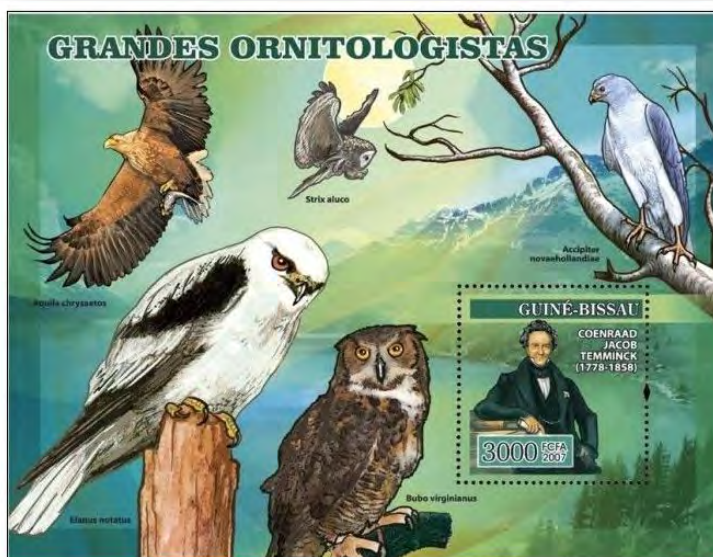
Aanvullende literatuur: <http://www.dutchbirding.nl/news.php?id=473>

http://www.natuurpunt.be/uploads/Vereniging/Publicaties/documenten/artikel_witkopstaartmezen_natuur.pdf

ORNIVARIA

Coenraad Jacob Temminck

Sommigen hebben zich misschien al afgevraagd waar de naam **Temmincks strandloper** (*Calidris temminckii*) vandaan komt. Specialisten weten misschien dat er daarnaast ook nog een **Temmincks reenvogel** (*Cursorius temminckii*), **Temmincks specht** (*Dendrocopos temminckii*), **Temmincks schubdier** (*Smutsia temminckii*) en **Temmincks tragopan** (*Tragopan temminckii*). Daarnaast komt de naam Temminck ook nog voor in Engelse

Leiden, van 1820 tot 1858. Zijn vader Jacob was een aristocraat die een hoge functie (thesaurier) bekleedde bij de *Vereenigde Oostindische Compagnie* te Amsterdam. Zoals veel mannen van aanzien in die tijd bezat Jacob al een collectie van balgen en opgezette vogels. De verzameling bevond zich in het woonhuis van de Temmincks aan de Herengracht (nu nr. 609). Coenraad Jacob kreeg aan huis les van een Zwitserse gouverneur.

namen zoals bvb. “**Temminck’s Robin**” (*Luscinia comadori*) of in het Latijn, zoals bvb. **donkerblauwe rupsvogel** (*Coracina temminckii*) en **Sulawesi-scharrelaar** (*Coracias temminckii*) bestaat. Die Temminck moet toch wel belangrijk geweest zijn dat er zo veel dieren, daaronder ook enkele vogels, naar hem genoemd zijn. Na enig onderzoek kom je dan nog terecht bij een Nederlander, Coenraad Jacob Temminck, zoon van **Aleida van Stamhorst** en **Jacob Temminck**.

Ook al is hij uit Nederland, toch moeten we naar Guinee-Bissau om zijn afbeelding op een postzegel te vinden – maar of ze daar ooit al over hem gehoord hebben?

Coenraad Jacob Temminck (Amsterdam, 31 maart 1778 - Leiden, 30 januari 1858) was een Nederlandse patriciër en een zoöloog. Hij was de oprichter en eerste directeur van het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie in

In 1804 huwde hij **Dionysia Catharina Cau**. Ze reisden samen naar Offenbach (Duitsland) waar hij de toen zeer bekende Duitse ornitholoog **Bernhard Meijer** ontmoette en een half jaar met hem samenwerkte.

In 1806 vestigde hij zich met zijn grote collectie opgezette vogels in een eigen huis aan de Herengracht (nu nr. 400). Tussen 1807 en 1818 schreef Temminck een groot aantal publicaties die hem beroemd maakten. Hij werd erelid van zes buitenlandse natuurhistorische verenigingen. Ook kreeg hij erebanen en onderscheidingen van zowel

Lodewijk Napoleon Bonaparte tijdens de periode van het Koninkrijk Holland als van de keizer zelf in 1812. In 1808 en 1815 was hij al nauw betrokken bij het beheer en het catalogiseren van objecten uit het museum van Lodewijk Napoleon en 's Lands Kabinet van natuurlijke Historie.

Hij schreef al voor hij museumdirecteur was onder meer het boek "Manuel d'ornithologie, ou Tableau systematique des oiseaux qui se trouvent en Europe" (1815), dat jarenlang uitblonk door de informatie over Europese vogels. Ook verscheen tussen 1813 en 1817 "Histoire naturelle générale des Pigeons et des Gallinacées".

In 1820 begon Temminck met de publicatie van "Nouveau Recueil de Planches coloriées d'Oiseaux", de beschrijving van een vogelcollectie van de Franse verzamelaar **Guillaume Michel Jerome Meiffren Laugier Baron de Chartrouse** die Temminck in Parijs had leren kennen.

In 1820 werd op instigatie van Temminck de *Natuurkundige Commissie* opgericht die de natuurlijke historie van Nederlands Oost-Indië moest bestuderen en daar ook collecties moest vergaren voor het museum. De resultaten van deze studies werden door Temminck gepubliceerd in de *Verhandelingen over de Natuurlijke Geschiedenis der Nederlandsche Overzeesche Bezittingen*. Zo werden ook mede door Temminck de resultaten gepubliceerd van het materiaal dat **Philipp Franz von Siebold** tussen 1823 en 1829 verzamelde in Japan in de *Fauna Japonica* (1844-1850).

Temminck had ook contact met **Alexander von Humboldt**, een van de belangrijkste wetenschappelijke ontdekkingsreizigers uit die tijd. Mogelijk kende Von Humboldt de familie Temminck al toen hij in 1790 Nederland bezocht. In ieder geval bestaat er een uitgebreide correspondentie tussen Temminck en Von Humboldt over de resultaten van verzamelingen in Azië en Zuid-Amerika.

Temminck trouwde drie maal, eerst in 1804 met **Dionysia Catharina Cau** die in 1828 overleed. In 1830 trouwde hij **Catharina Nepveu**; zij overleed in 1834. Daarna trouwde hij **Anna Agneta Smissaert**, die moeder werd van vier zoons (de eerste twee huwelijken bleven zonder kinderen).

Uit zijn brieven en biografie komt hij naar voren als een eerlijk en integer persoon die anderen wist te inspireren. Hij was ook slim en zakelijk als het moest.

In 1834 verhuisde hij naar Leiden (daarvoor kwam hij wekelijks op het museum) en woonde in de Breestraat (nu no. 34). 's Zomers verbleef de familie op het verblijf *Wildlust* in Lisse. Temminck was geen kunstminnaar en bezocht geen schouwburgen; hij ging in zijn vrije tijd liever op jacht in de omgeving van Lisse. Hij maakte reizen door Europa, maar bezocht nooit Nederlands Oost-Indië. Hij overleed in 1858 in Leiden in zijn huis aan de Breestraat.

http://nl.wikipedia.org/wiki/Coenraad_Jacob_Temminck

ORNIFLANDRIA

2015... een goed vogeljaar?

Op maandag 20 oktober werden de Belgische postzegeluitgiften van 2015 aan de pers en de verantwoordelijken van de postzegelverenigingen voorgesteld. Eén van die jaarlijkse tradities waar iedereen uit de wereld van de filatelie, inclusief de ontwerpers van de postzegels en de medewerkers van de dienst Filatelie van bpost, elkaar kunnen ontmoeten. Voor vogelverzamelaars is het dan altijd uitkijken wat de Belgische post volgend jaar voor ons in petto heeft.

We steken meteen van wal met André Buzin, de man die jaarlijks nog altijd een reeks mag aanleveren. Vorig jaar waren dat nog zoogdieren, dit jaar zijn het dieren in beweging, inclusief enkele vogels: (v.l.n.r.: Grauwe Gans, Knobbelzwaan, Blauwe Reiger, Oehoe en Meerkoet; daarnaast ook nog 5 zoogdieren: Edelhert, Hermelijn, Europese Otter, Europese Haas en Rode Eekhoorn). De "dieren in beweging" worden verkocht in een vel van toen en zijn geldig voor een standaard brief verstuurd in het binnenland.

En er komt ook een nieuw vogeltje van Buzin bij, al zal je daar wel wat dieper moeten voor in de buidel tasten. Deze is namelijk goed voor het aantekenenrecht, momenteel 5.13 euro; maar daar zou volgend jaar weer wat kunnen bijkomen. Nu is het de beurt aan de Slobeend, verkocht in een velletje van 10 zegels.

Bij een reeks van 10 zelfklevende zegels met dinosaurussen zitten er twee die wel enige verwantschap met vogels zouden kunnen hebben – iemand een idee om welke soorten het hier gaat?

Er wordt ook aandacht besteed aan het middeleeuws patrimonium – meer bepaald voor de kerstzegel. Daar gaat het om een fragment met miniaturen uit verlichte handschriften; Dat is nu wat zijn monnikenwerk noemen – deze waren vaak meer dan een jaar bezig met het kopiëren van één boek. De randen van zo'n handschrift worden verlicht met allerlei dieren en bloemen, dus ook heel wat vogels.

ULULARIA

Oehoe van Buzin

Het is geen geheim voor sommigen onder ons dat de uil de favoriete vogel is van André Buzin. Het was echter Eric Daniëls die destijds (1999) een reeks van 4 uilen mocht ontwerpen voor de Belgische post, ook al was Buzin dan al 15 jaar bezig met zijn langlopende reeks “vogeltjes”. Daar zat echter nooit een uil bij – daarvoor hebben we tot na 2000 moeten wachten, maar intussen zijn we ruimschoots verwend geweest. Alle in België broedende uilen zijn ondertussen de revue gepasseerd: Steenuil, Kerkuil, Velduil, Oehoe, Bosuil, Ransuil en Ruigpootuil. Voor zijn velletje “dieren in beweging” heeft Buzin nu voor de tweede keer een Oehoe op postzegel vereeuwigd, met zijn ca. 70cm hoogte en meer dan 150 cm spanwijdte de grootste van alle uilen van de wereld. De Oehoe was uitgestorven in België, maar uitzetting van Oehoes in de Eifel in de jaren zeventig zorgde ervoor dat de soort zich weer langzaam herstelde en nu helemaal niet meer bedreigd is. In Nederland broedt hij ondertussen in kalksteengroeves in Limburg en in België het liefst in verlaten open steengroeves in de Ardennen.

Búho real & Aquila imperial

In Spanje wordt de oehoe “koninklijk” genoemd – hij verschijnt nu (20 oktober 2014) in een reeks van 4 postzegels, samen met de *Aquila imperial* (= “keizerlijk”), of Spaanse Keizerarend, de Grote Trap en de Otter. De Spaanse Keizerarend, ongeveer even groot als de gewone Keizerarend, kan tot 85cm hoog worden met een spanwijdte van soms meer dan 2 meter, dus nog heel wat groter dan de grootste aller uilen! De soort komt alleen in Spanje voor en was door illegale vergiftiging en inperking van leefgebied bijna uitgestorven. De soort wordt nog altijd als zeer kwetsbaar beschouwd, ook al zijn er ondertussen naar schatting weer 300 à 400 vogels. De Oehoe daarentegen doet het goed in Spanje. Ook de Grote Trap staat nog op de rode lijst, maar de grootste populatie van deze soort bevindt zich in Spanje (ca. 30.000 exemplaren).

kobra (Koenraad Bracke)